

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. Пазарджик, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.

като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20235220200375 по описа за 2023 година

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на А. С. Й. от с. П., община Петрич, ЕГН
***** против Наказателно постановление № BG 23052022/5800/P8-
977/15.11.2022 г., издадено от директора на Национално тол управление, към
Агенция „Пътна инфраструктура“ гр. София, получено на 08.02.2023, с което
на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер
на 1800 /хиляда и осемстотин лева/ за нарушение по чл. 179, ал. 3а от Закона
за движение по пътищата /ЗДвП/.

С жалбата се заявява процесуално-правна и материално-правна
незаконосъобразност на атакуваното НП, чиято отмяна се иска.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощника си поддържа
жалбата, поради което настоява да се отмени НП. Претендира разноски.
Представя писмено становище.

Въззиваемата страна, чрез своя процесуален представител, заявява, че
НП е правилно и законосъобразно и като такова иска да се потвърди.
Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за
прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото, по вътрешно
убеждение, ръководейки се от закона, установи:

На 23.05.2022г. жалбоподателят управлявал при излизане от територията
на Република България през граничен на контролно-пропускателен пункт
„Кулата“ с ППС- влекач , марка СКАНИЯ с рег. № *****. ППС било
собственост на дружеството, за което работил жалбоподателя – „Сталагро
транст“ ЕООД и със следните технически характеристики - обща техническа
допустима максимална маса на пътния състав над 3,5 тона. При
преминаването му през КПП било установено от митническите служители, че

превозното средство било засечено при преминаване на 11.05.2022, 18:21:29 часа на Мало конаре, път № 1-8 , отсечка 196+643 , при което движение дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата не била заплатена. За това преминаване през сегмента на рамка № 10401 не била заплатена дължимата тол такса за преминаване и не била валидно закупена маршрутна карта.

За извършеното административно нарушение бил съставен в присъствие на жалбоподателя процесният АУАН за неизпълнение на задължението по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

Нарушителят не се възползвал от правото си по чл. 189е, ал. 3 от ЗДвП да заплати компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 от ЗП в 14-дневен срок от връчване на акта.

Въз основа на акта е издадено обжалваното НП.

Последното се атакува с възражения, представени с жалбата и постъпилите писмени бележки.

Актът и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи – л. 16 и сл., чл. 189е, ал.1 и ал. 13 ЗДвП .

Актовете, санкционен и констативен, са издадени при спазване давностните срокове по чл. 34 ЗАНН. Разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН гласи, че образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. АУАН е съставен на 23.05.22г. в присъствието на жалбоподателя (предявен и връчен на същата дата), следователно НП, издадено на 15.11.22г. е в шестмесечният давностен срок

Упрекът с жалбата и представените впоследствие писмени становища, че актът и НП нямат съдържание , което да е съответно на нормативно установените с чл. 42 и чл. 57, ал.1 от ЗАНН изисквания е частично основателен. Това твърдение е вярно само за една обстоятелство.

Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП не съдържат качеството на жалбоподателя като водач на ППС за датата на нарушението . Единствено се твърди ,че към датата на проверката на 23.05.23г. на :КПП Кулата при извършената проверка проесното ППС било управлявано от жалбоподателя – което обстоятелство не е и спорно. То обаче няма отношение към елементите от състава на приписаното нарушение, което се изразява в бездействие на водача на това ППС към 11.05.23, какъвто нито в акта, нито в НП се твърди, че е бил жалбоподателя.

Санкционният документ е с доста обширен текст, тъй като съдържа подробни фактически данни и правни изводи, но никъде в него на жалбоподателя не е придадено качеството водач на 11.05.22г., когато се твърди , че е извършено нарушението **по 179, ал.3а от ЗДвП** . то може да бъде извършено от административно-наказателно отговорно лице, което притежава специалното качество водач на ППС, каквото нито с акта, нито с НП е придадено на жалбоподателя за дата 11.05.22г. .

Вярно е, че квалификационната **норма е санкционна**, но **тя съдържа изцяло нарушението** при двете форми на изпълнителното му деяние (заплащане на дължимата тол такса въз основа на реално получени деклариращи данни или закупуване на еднократна маршрутна карта за преминаване на определено разстояние по определен маршрут) . С чл. 139, ал. 7 от ЗДвП е въведено в задължение на **водача** на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, *да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП*, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС без да са изпълнили задължението по едни от избраните от тях двата алтернативни начина, които начини (закупуване на маршрутна карта или заплащане по деклариращи данни на тол такса) *дословно* са посочени в санкционната норма. Затова дори чрез посочване на правилната санкционна норма е изпълнено изискването да се посочи като задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП, нарушената материалноправна норма. Обратното разбиране – че санкционната норма, дори съдържаща състава на описаното нарушение, не може да се приеме като квалификация на нарушението - е продукт на формалистичен подход, който не държи сметка за целта на коментираното изискване . Необходимостта да се изложат ясно и в достатъчен обем на фактите по административно-наказателното обвинение и то да бъде правилно и съответно на тях квалифицирано по нарушената норма е от една страна, за да се гарантира правото на защита (вит ТР 3/2015г., ВКС, докл. Галина Захарова , р. Общи положения) , което, при това е основно по фактите , а не по тяхното квалификация (също според цитираното ТР) и от друга страна- за да се гарантира възможността за съдебен контрол (да е ясно и на съда, който ревизира администрацията). Тези изисквания са изпълнени, когато има ясни и достатъчно факти и те са правилно квалифицирани , дори и чрез санкционната норма, съдържащата състава на описаното нарушение.

Затова, в случая **не може да се приеме, че липсата на квалификация по чл. 139, ал. 7 от ЗДвП е съществен дефицит** в административните актове и пречка за реализиране правото на защита.

Все във връзка с коментара за този извод обаче следва да се постави въпроса за споменатата вече липса в акта и НП на качеството на нарушителя. Доколкото то е елемент от обективния състав, следва задължително да се посочи при описание на обстоятелствата по извършване на нарушението, което се сочи, че е на 11.05.22г. Посоченото такова качество за жалбоподателя е само при описаните факти за дата 23.05.22г. , когато жалбоподателят пристигнал а ГКПП Кулата и където била извършена проверка, при която е констатирано липсата на платена тол такса за дата 11.05.22г. за преминаване на посоченото МПС през отсечка 196+643, път I-8. Никъде сред посочените **в административните актове обстоятелства не се сочи, че неплащането на тол-таксата за това преминаване на 11.05.22г. е**

от страна на водача на МПС (доколкото задължение за заплащане на процесната такса тежи и върху собственика на МПС), като не се твърди, че това на тази дата е бил жалбоподателя.

Доколкото субектът на вмененото нарушение не е „всяко административно-наказателно лице“, а притежава специално качество, то следва да е изрично посочено чрез словесното описание на нарушението.

След като факта досежно качеството не е част от административно-наказателното обвинение в НП, той не подлежи на проверка при съдебната ревизия, която се оказва и невъзможна, тъй като е елемент от състава на нарушението по възприетата квалификация чл. 179, ал. 3а ЗДвП.

Нарушението е съществено и засяга и правото на защита и възможността за проверка законосъобразността на НП. Това предпоставя отмяна на НП без да се разглежда по същество,но такава проверка ще се осъществи само в хипотезата на алтернативност - ако не се приемат развитите горе доводи за съществено процесуално нарушение.

В хипотетичен план, ако се приеме, че актът и НП са процесуално изрядни, следва да се има предвид, че нарушението е налице и нарушение на материалния закон, тъй като по делото е доказано, че на датата на нарушението 11.05.22г. не жалбоподателят , а друго лице е бил водач на процесното ППС при преминаване по процесния път, в процесното време.

Тази теза не само се поддържа последователно, но тя е напълно доказателствено обезпечена. Предвид представения на л. 54 от дружеството-собственик на ППС списък на наетите като водачи лица, жалбоподателят не присъства в него.

Удостоверено с пътния лист на л. 40 е, че лицето К.К. (налично име в споменатия списък) е управлявал процесното ППС от 23.30ч. на 10.05.22г. до 04.35ч., когато вече е 11.05.22г , на която дата е управлявал и от 16.55ч до 21.30ч.

Това, че на 11.05.22г. към часа на нарушението лицето К.К. е управлявал ППС с рег.№ СВ 8742РТ следва от графика на дружеството-собственик на ППС за разпределение на водачите – л. 45, данните на л. 54,справките за сключени договори на л. 140, информацията на л. 126 и категорично потвърждаващите я данни от дигиталната карта на Кузманов на л. 126 и сл.

Следователно и предвид горното подробно обсъждане не жалбоподателят е управлявал процесното ППС към 11.05.22г.

Но до такава проверка възземаевата администрация въобще не е прибягнала. Освен, че е било необходимо да се посочи специалното качество на извършителя на вмененото нарушение , администрацията в хода на проведеното пред нея производство, е следвало да събере (както в съдебното дирене) по реда на чл. 188 от ЗДвП информация от дружеството - собственик на ППС относно лицето, което е управлявало автомобила на 11.05.22г., в 18.21ч. и да го посочи като водач не само в АУАН, но и в НП. Липсата на такава проверка не е съществено процесуално нарушение, тъй като в

наказателния процес фактите по обвинението подлежат на проверка и по служебна инициатива на решаващия спора съд.

Обратната теза в съдебната практика, основана на твърдението, че наказващият орган носи тежестта на доказване и следва да установи фактите по въздигнатото от него обвинение, е погрешна. Защото от това следва, че ако той бездейства (в хода на воденото пред него и/или пред съда производство), то обвинението не се доказва.

Административно-наказателният съдебен процес обаче има своята нормативна основа в правилата на НПК, след препратката от чл. 84 ЗАНН. А в НПК няма норма със съдържание, идентично на чл. 154, ал. 1 от ГПК (според която Всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения). Съгласно **чл. 107, ал. 2 от НПК** – „съдът събира доказателствата по направените от страните искания, **а по свой почин – когато това се налага за разкриване на обективната истина**“. (чл. 107 е норма от нормативен акт с по-висока степен от чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, на която се позовават привържениците на погрешното становище относно тежестта на доказване). Следователно, дори и да е бездействал напълно наказващият разкрива обективната истина.

В настоящия случай обаче административните органи не са достигнали до нея по отношение на релевантното за обвинението обстоятелство, свързано с качеството на лицето като водач на ППС, като дори не са отразили това качество при описание на нарушението в акта и НП.

Горното обсъждане води до единствено възможния извод за отмяна на НП.

Решението за отмяна на НП предпоставя обсъждането на въпроса за разноските. Претенцията на въззиваемата страна, с оглед изхода на делото, е неоснователна. Основателна е тази на жалбоподателя (л. 63-64, л. 143) – за сторените от него разноски. Възражението за тяхната прекомерност (платени 700 лева) е основателно. Като се вземе предвид от една страна, че минимално установения с Наредбата за минималните адв. възнаграждения размер хонорар е 480 лева (чл. 7, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 18, ал. 2 от НМАВ във вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК във вр. чл. 63д, ал. 1 ЗАНН), но се съобрази и фактическата и правна сложност на делото, обусловена и от обема на относимия за обсъждане на обвинението доказателствен материал, следва да се определи като справедливо възнаграждение **600 лева**. До този размер искането за присъждане в полза на жалбоподателя на сторените от него разноски следва да се уважи.

По делото са направени редица други пространни *възражения* относно други обективни елементи от състава на процесното нарушение, които са **неоснователни**. Тяхното обсъждане се налага, предвид процесуалното предписание за обхвата на въззивния контрол, но резултатът от него не засяга извода за отмяна на НП на посочените и обосновани горе основания.

Мястото на извършване на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано и в акта, и в НП – посочено с достатъчна конкретика и

яснота, въпреки неоснователните възражения в тази насока. Ясно е отразено като местоизвършване на процесното нарушение - „движение по път I-8 км 196+643“.

За процесното ППС е било налице задължение за заплащане на тол такса за преминаване през процесния път. Тол таксите се дължат за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3.5 тона и се диференцират в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство и броя на осите, екологичните му характеристики и се определят за всеки отделен път или пътен участък, като заплащането на дължимата тол такса се извършва чрез Електронна система за събиране на тол такси и дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

Съгласно чл. 10б, ал. 4, изр. първо от ЗП *размерът на дължимата за плащане тол такса се определя въз основа на реално получени декларирани тол данни, удостоверени по реда, предвиден в Наредбата по чл. 10, ал. 7 . или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта*, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен маршрут. Към момента на извършеното административно нарушение, за процесното ППС не е била заплатена дължимата тол такса, съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

За извършеното административно нарушение е генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, който заедно с приложените към него статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения - видеозаписи, бил приет като доказателство за отразените в него обстоятелства относно пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа и местонахождението на техническото средство (контролно устройство с идентификатор № 10401) - част от системата. Докладът от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП отразява обстоятелството, че посоченото горе ППС с посочена обща технически допустима максимална маса над 12 тона, на дата и часа на нарушението има движение - ползване на този участък от пътя, за което не е имало маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването.

Що се отнася до възражението относно приложението на чл. 10б, ал.5 от ЗП – за заплащане на определената сума, то следва независимо от административно-наказателната отговорност за процесното нарушение, като тази сума се дължи с различна цел от преследваната с нарушената норма и с оглед категорията на превозното средство.

Възраженията, касаещи годността на техническото средство, отчело нарушението, се отхвърлят с оглед установената вече константна съдебната практика, която изключва и необходимостта от доказателства в тази посока /Решение № 11 от 11.01.2023 г. на АдмС - Пазарджик по к. а. н. д. № 1022/2022 г., Решение № 929 от 16.12.2022 г. на АдмС - Пазарджик по к. а. н. д. № 1023/2022 г./ В посочените решения е прието, че електронната система

по чл. 167а, ал. 3 ЗДВП, (част от която е устройство № 10401), не подлежи на метрологичен контрол. Легално определение на електронната система за събиране на тол такси се съдържа в разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние. Съгласно посочената разпоредба, това е съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти, интегрирани компютърни системи и технически средства, чрез които се осъществява събиране, пренос, обмен и обработване на данни относно геопозиционирането и изминатото разстояние от пътните превозни средства в рамките на платената пътна мрежа, масата им, декларираните за пътното превозно средство тол данни, изчисляване на дължимите такси за изминато разстояние, установяване на размера им и тяхното събиране. Следователно чрез електронната система за събиране на тол такси се извършва събиране, пренос, обмен и обработване на данни, чрез нея не се измерват стойности, поради което тази система не попада в обхвата на чл.1 от Закона за измерванията.

Генерираните от ползваната система фотоси (както и доказателственият запис) съвсем не са спорни доказателства, какъвто негативен (необезпечаващ обвинението) ракурс им се придава със защитната теза (виж жалбата). Те следва да се имат предвид наред с останалите доказателства за преценка относно приписаното нарушение.

Що се отнася до твърденията, че след като имало кредит по сметката на дружеството- собственик на ПСС за изплащане на генерирани тол такси по договорената с „Интелигентни трафик системи“ АД услуга за ел. заплащане на пътни такси – те също са неоснователни. Фактът, че сметката за погасяване на тези парични задължения на дружеството е била с актив, не е спорен. За да се генерира обаче задължение е необходимо да се подадат данни от водача чрез бордово устройство , които имат отношение към размера на дължимата такса (ППС, оси и т.н.) и без които подаване на които данни не е възможно определяне на размера на дължимата такса. Така ,че в случая не ИТС“АД и не АПИ са бездействали по отношение на нормативно предвидени задължения .

Това обсъждане, както се посочи, само изчерпа отговорите на нарочно поставените възражения, но те нямат отношение към обосноваването на горното решение за отмяна на НП и присъждане на разноски в полза на жалбоподателя във възприетия размер .

По изложените съображения и на основание СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № ВГ 23052022/5800/P8-977/15.11.2022 г., издадено от директора на Национално тол управление, към Агенция „Пътна инфраструктура“ гр. София, с което на А. С. Й. от с. П., община Петрич, ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 /хиляда и осемстотин лева/ за нарушение по чл. 179,

ал. 3а от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ - София да заплати на А. С. Й. от с. П., община Петрич, ЕГН ***** сума в размер на 600 /триста/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд гр.Пазарджик в 14-дневен срок от датата на съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____